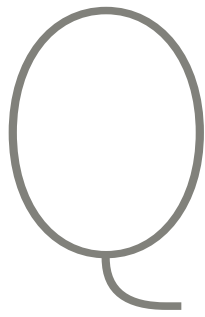

Entrevista Maria Barbal Escriptora

“Vull creure que el millor llibre encara no l’he escrit”

Text: **Eva Piquer**

uè pot fer que una persona com tu i com jo acabi malvivint al carrer? S’ho ha preguntat la narradora Maria Barbal (Tremp, 1949), i ens n’ofereix una possible resposta a la novel·la *Emma*, publicada per Columna.

Diu que la novel·la està basada en fets reals. ¿Es refereix al cas de la indigent cremada en un caixer automàtic?

Aquell va ser un punt de partida, sí, però no pas l’únic. La notícia em va cridar l’atenció. La dona del caixer tenia mare, marit i filla, i venia d’una família de classe mitjana. Havia fugit amb una persona i, en tornar a casa, la família li havia tancat les portes. Era un bon personatge de novel·la. A partir d’allò, em vaig dedicar a inventar una vida per a una dona que acaba al carrer. Els barris de les grans ciutats són plens de gent que dorm en caixers automàtics.

Segons la contracoberta, és un llibre sobre “la recerca del desig de viure”.

Jo no faria servir la paraula *desig*. En un moment determinat, l’Emma perd les ganes de viure, o se li rebaixen molt. Ella voldria viure equilibradament, amb afecte. Vol sentir-se bé amb ella mateixa i amb els altres. Pateix una insatisfacció que es fa crònica i que desemboca en la fugida pasional.

Com és que ha triat un títol amb tantes connotacions literàries?

Vaig posar el nom d’Emma a la protagonista perquè em semblava una Madame Bovary d’avui.

De què és víctima l’Emma de Maria Barbal?

D’ella mateixa. És una dona que s’ha sacrificat i ha caigut en la pròpia trampa. S’ha compromès de molt jove a viure amb una altra persona, ha renunciat al que de debò volia fer, el marit s’ha anat dedicant cada cop més a la feina i l’ha desplaçat a ella dels seus interessos. Tant l’Emma

RUTH MARIGOT

com el seu marit, el seu Alexandre, són personatges una mica immadurs.

Avui en dia, qui més qui menys porta la insatisfacció incorporada de sèrie.

Hem establert una manera de viure en la qual tot el nostre temps ha d’estar ocupat tant sí com no per alguna activitat. Ens costa aturar-nos un segon per pensar com vivim, per alimentar les amistats, per cuidar les relacions afectives.

Aquest és el primer llibre que publica després de triomfar a Alemanya amb *Pedra de tartera*...

Sí, i ja n’estic notant les conseqüències. Noto que desperto més interès que abans. Escrivint *País íntim* m’hi vaig passar molt més temps, m’hi vaig abocar al cent per cent i vaig guanyar el premi Prudenci Bertrana, però en canvi la resposta va ser molt més freda de la que estic tenint ara. Aquesta mena de qüestions són externes a la feina d’escriure, però d’alguna manera t’afecten.

Com s’explica l’extraordinària

acollida de *Pedra de tartera* entre els alemanys?

No m’ho sé explicar. Suposo que els lectors alemanys hi deuen haver vist el mateix que els catalans. De fet, els lectors són molt semblants a tot arreu. *Pedra de tartera* és un llibre breu que parla de la guerra des d’una perspectiva no cruenta, i que el pot entendre molta gent. El meu editor alemany pensava que treure’n la traducció era un gran risc, perquè el públic d’allà no coneixia ni la literatura catalana ni a mi. I a l’octubre ja n’havia venut 50.000 exemplars. Ara m’estan traduint *País íntim* a l’alemany, sortirà la tardor del 2008.

¿Ha pesat molt l’èxit de la seva primera novel·la en tot el que ha escrit després?

Sóc conscient que, molt probablement, no escriuré res més de tan ben acollit. Però aquesta certesa no em frena: segueixo escrivint amb total llibertat. Em considero molt afortunada, una cosa així podria no haver-me passat mai. *Pedra de tartera* és del 1985. Els llibres que vaig escriure tot seguit van ser bastant infravalorats.

Maria Barbal creu que els llibres que va escriure just després de ‘*Pedra de tartera*’, una primera novel·la que ara han descobert els lectors alemanys, van ser bastant infravalorats

Els comparaven amb *Pedra de tartera* i hi sortien perdent. Penso que és millor tractar cada obra per separat, sense comparar-les, perquè quan escrivim un nou llibre no som ben bé la mateixa persona que havia escrit els llibres anteriors.

¿És *Pedra de tartera* la seva millor novel·la?

Vull creure que el millor llibre encara no l’he escrit. Que encara està per escriure. Tinc esperances de millorar molt.

Quin projecte literari té entre mans?

Ara treballo en uns contes. Encara que no ho sembli, sóc una persona molt inquieta i amb ganes d’experimentar. El conte és un gènere difícil, no l’he conreat gaire perquè tot just n’estic aprenent. Com a lectora m’atreuen més les novel·les, però com a escriptora que tendeix a embolicar la troca, els contes em suposen un repte.

Escriu per necessitat?

I perquè forma part de la meua vida. Ja no sé viure sense escriure.